

21. gadsimta latvieša sejas izteiksme

Halucinējoši, mātīgi? Latvju krāsās mūsu zeme klāta, miljoniem gaiši zilu acu rēgu raugās pāri tai. Pat daltoniķis krāsas sagaršot spēj. Varbūt izkrāso manas kājas zilas, lai kopā varam staigāt pa Latvju ezeriem! Ietveries augsnē!

Dieva siekalu klātas kājas, zilā krāsā krāsotas pēdas, tās ļauj man staigāt uz ūdens. Brūni nagi aug kā latvju augsnē sēti ozoli. Neaizej, atskaties, lai vari mani redzēt, mīlot tevi! Ielpo, ieelpo! Uz priekšu, atpakaļ! Dzīvot, mirt! Dzimu šajā pasaulē, pametīšu to savā nāvē. Manas pēdas vedušas mani cauri tūkstošiem ciemu, bet esmu nonācis zemes centrā, Latvijā.

Es pamodos stāvam uz spoguļa. Labrīt! Paverot nakts aizkarus, tiku sagaidīts ar saules stariem, kas dūrās bālajā ādā, cienīgi ekstraktējot gardo vitamīnu D. Devos uz virtuvi, koka pamatne zem manām kājām izteica viscienīgākos sveicienus. Uzvārīju ūdeni, aplēju kafiju, likās, ka dzeru tasi skrūvju- turpināju ikdienišķo rīta rutīnu. Rīta duša, nomazgāju mātes placentu.

Ienākot istabā, uzgērbu lina kreklu, aptinu apkārt Lielvārdes jostu, it kā apmetot ap kaklu nabassaiti, sajutu mātes rūpes. Izeju uz ielas, liekas, ka tikko jutu saules starus, bet tagad tāda kā pustumsa. Mauj un mīdās lopi uz trotuāra. Kustoties straumes ritējumā cauri pūļiem kā jebkura cita biotermiska būtne man blakus, klīstu atmiņās, kas padara mani par cilvēku, atšķirīgu no citiem, kuriem kā baktērijām jācīnās par savu pastāvēšanu. Aizdedzinu cigareti, plaušas sažņaudzas, brīdis, kad jūtos ievainojams. Pārkāpjot vīrišķības robežas. Ienākot skolā, katru rītu prātojot un mokot sevi ar domu, ka esmu visgudrākais vīrs, jo zinu tikai vienu, ka nezinu it nekā.

Viņš bija bērns savādnieks un izauga ērmīgs, garš un vārgs, kokakolas pudeles formai līdzīgs jauneklis. Būtībā esmu vientuļnieks, kuram būs ļoti maz ko darīt ar cilvēkiem, lai kur viņš arī būtu. Es domāju – cilvēki dara mani nervozu tikai nejaušības kārtā un ekstrēmi mazos daudzumos. Vai es kādreiz satikšu cilvēkus, kas tā nedarīs? Sejā neizpratne. Tad ievēroju krēslu dilstam.

Tāda nu ir latvieša sejas izteiksme – tāds latvietis skatos uz pasauli nevainīgām acīm, Plikām rokām mēs ienācām šajā pasaulē, plikām kājām aiziesim. Paceļam savu dzīvju spoguļi pret savām sejām. Ko redzu? Esmu smagākā atvase no visām. Jaunā latvieša seja. Ietveros augsnē! Mēs būsim! Īpašie, savādie, parastie!